

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ (Ματθ. 6´12-17)
8 Ιανουαρίου 2017

Ὁ Ἰησοῦς ἀρχίζει τὸ κήρυγμά του προτρέποντας σὲ μετάνοια, ὥστε νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ «μετανοεῖτε ἥγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ὦντως, ἡ μετάνοια καὶ ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητάς μας, ἀποτελεῖ τὴ βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ κατ' ἐπέκταση τῆς σωτηρίας.

Στὸν δρόμο τῆς ζωῆς προβάλλουν μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους δύο ἐπιλογές. Ἡ πλατεῖα ὁδός, ἡ γεμάτη ἀνέσεις καὶ εὐκολίες καὶ ἡ στενή, τῆς ὁποίας τὸ πέρασμα συνοδεύεται ἀπὸ θλίψεις. Ἡ ἐπιλογή τῆς μίας ἢ τῆς ἄλλης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ αὐτεξούσιό μας, δηλ. ἀπὸ τὴν ἐλευθερία μας. Συμβουλές καὶ προτροπές εἶναι δυνατόν νὰ δεχθοῦμε ἀπὸ πολλούς, ὅμως, στὴν ἐξουσία καὶ στὴ θέλησή μας ἔγκειται τελικὰ νὰ ἀποφασίσουμε τὴν ὁδὸ ποὺ θὰ ἀκολουθήσουμε.

Ἡ ἐπιλογή τῆς στενῆς ὁδοῦ σημαίνει τὴ ζωὴ τῆς μετανοίας. Ὅσο μεγάλες καὶ φοβερές καὶ νὰ εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας, ἐκμηδενίζονται μπρὸς στὸ πέλαγος τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, ἐφόσον βέβαια ἐμεῖς προσπαθήσουμε νὰ παύσουμε νὰ ἐπιτελοῦμε τὸ κακὸ καὶ καταφύγουμε, μὲ ταπείνωση καὶ συντετριμμένη καρδιά, στὸ μυστήριό τῆς ἐξομολόγησης. Ἡ δική μας εἰλικρίνεια, συντριβὴ καὶ ταπείνωση, κάμπτεi τὸν ἀγαθό, φιλάνθρωπο καὶ εὐδιάλλακτο Θεό, ὥστε νὰ μᾶς σπλαχνιστεῖ καὶ νὰ μᾶς συγχωρέσει. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ βασιλιὰς Δαβὶδ. Ἡ καταφυγὴ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἔδωσε τὴν ἄφεση στὸν ταπεινὸ ἁμαρτωλό. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν ληστή, ὅπου ἡ ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτωλότητάς του καὶ ἡ συνεπακόλουθη ταπείνωση, προκάλεσαν τὸν οἶκτο τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ τὸν εἰσαγάγει πρῶτον στὸν Παράδεισο. Ἔργα ἀγαθὰ δὲν εἶχε ὁ ληστής, παρὰ μόνο ἁμαρτίες καὶ κακότητα. Ὅμως διακρινόταν ἀπὸ τὴν ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτίας του, ἀλλὰ καὶ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ κέρδισε τὴ μακαριότητα τοῦ Παραδείσου.

Ἀντιθέτως, ὅταν ἀπουσιάζει ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρτωλότητος καὶ ἐπιμένουμε στή χωρὶς ντροπὴ ἁμαρτία, μοιάζουμε μὲ τοὺς χοίρους, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν καὶ δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν τὸ κεφάλι τους ἀπὸ τὸ βόρβορο καὶ τὴ δυσωδία, διότι οἱ ἀκαθαρσίες, μέσα στὶς ὁποῖες ζοῦν, τοὺς προσφέρουν ἡδονὴ καὶ εὐχαρίστηση. Τὸν οὐρανὸ τὸν βλέπουν μόνο ὅταν φτάσει ἡ ὥρα τῆς μάχαιρας, ὅταν δηλαδὴ τοὺς γυρίσουν ἀνάποδα γιὰ νὰ τοὺς σφάξουν. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι παραμένουμε ἀμετανόητοι, μέσα στὸ βόρβορο τῆς ἁμαρτίας, μὴ θέλοντες νὰ ἀναβλέψουμε στὸν οὐρανό. Παραμένουμε μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ

χαιρόμαστε με κάθε τὸ ἁμαρτωλό, μίση, φθόνους, ἡδονές, πορνείες, φαγοπότια καὶ ἀσέβειες. Χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ χορτάσουμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀναλώνουμε τὴ ζωὴ ἀναζητῶντας τρόπους ἡδονῆς καὶ παροδικῆς εὐτυχίας.

Ἡ τραγικότητα ὅμως μᾶς ἀποκαλύπτεται ὅταν ψάχνοντας ἡδονές παραμένουμε ἐσωτερικὰ ἄδειοι. Τὶς ἁμαρτωλές συνήθειές μας, τὶς διακόπτουμε μόνο ὅταν μᾶς συναντᾷ ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ φυσικὴ ἀδυναμία. Τότε μπορεῖ νὰ θυμηθοῦμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ μετανοήσουμε. Ἐὰν ὅμως μᾶς προφτάσει ὁ θάνατος, ἡ πλατεῖα ὁδός, ἡ γεμάτη χαρὰ καὶ ἡδονή, δὲν θὰ καταλήξει στὴν αἰωνιότητα τῆς ζωῆς μας, ἀλλὰ στὴν αἰώνια τιμωρία. Ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς δὲν θὰ ὑπάρχει ἡ δυνατότητα μετάνοιας.

Ἀδελφοί μου, ὁ παρῶν καιρὸς προσφέρεται γιὰ ἀλλαγὴ τρόπου ζωῆς. Ὁ χρόνος ποὺ ξεκινᾷ γίνεται χρῆμα στὰ χέρια μας γιὰ νὰ ἐξαγοράσουμε τὴν ζωὴ μας. Μόνο τὸ τώρα μᾶς προσφέρεται ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ νὰ μετανοήσουμε, νὰ ἐξομολογηθοῦμε καὶ νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεός Του γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Ὁ καθένας μας ἂς ἀναλογιστεῖ τὴν παροῦσα καὶ τὴν μέλλουσα πραγματικότητα, ὥστε διακρίνοντας τὸ βαθύτερο καὶ οὐσιαστικὸ συμφέρον του, νὰ ἐπικαλεστεῖ τὴ Χάρη καὶ τὴν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ γίνει μέτοχος τῆς Βασιλείας Του, δηλαδὴ κοινωνὸς τῆς ὄντως ζωῆς.